

Sygn. akt IV U 187/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Kurowska
Protokolant:	sekr. sądowy Dominika Orzepowska

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy B. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania B. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 12 stycznia 2016 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje B. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.

SSO Beata Kurowska

Sygnatura akt: IV U 187/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 12 stycznia 2016 roku, odmówił B. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Od powyższej decyzji ubezpieczony złożył odwołanie wskazując, że decyzja ZUS jest nieuzasadniona, albowiem po przebytej resekcji migdałka prawego z powodu raka i usunięciu węzłów chłonnych oraz po naświetlaniu i chemioterapii nadal ma problemy z ruchem prawym ramieniem i w związku z tym nie jest w stanie wykonywać pracy w swoim zawodzie mechanika samochodowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc, że co prawda lekarz orzecznik uznał wnioskodawcę za osobę częściowo niezdolną do pracy okresowo do dnia 31.12.2018r., jednak Komisja Lekarska

Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w wydanym przez siebie orzeczeniu z dnia 07.01.2016r. nie uznała ubezpieczonego za osobę niezdolną do pracy i w związku z tym nie przysługuje mu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 października 2013r. ubezpieczony B. M., z zawodu mechanik samochodowy, urodzony dnia (...), złożył wniosek o przyznanie prawa do renty. Decyzją z dnia 03.01.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 09.10.2013r. tj od dnia zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego do dnia 30.11.2014r.

(dowód: wniosek i decyzja ZUS z dnia 03.01.2014r. akta ZUS).

W dniu 02 października 2014r. wnioskodawca złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 17.12.2014r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31.12.2015r.

Wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty wnioskodawca złożył w dniu 18.11.2015r.

W jego wyniku lekarz orzecznik orzeczeniem z dnia 07.12.2015r., po rozpoznaniu u badanego raka migdałka prawego po leczeniu operacyjnym w 2012r., z następową chemio i radioterapią, dysfunkcji prawego stawu barkowego stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 31 grudnia 2018r.

Na skutek podniesionego w trybie art. 14 ustęp 2d ustawy z dnia z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2015.1302 ze zm.) zarzutu wadliwości Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 07.01.2016r., po rozpoznaniu u badanego raka migdałka prawego leczonego operacyjnie w 2012r. z następową radio i chemioterapią, polineuropatii czuciowo-ruchowej splotu barkowego prawego prawdopodobnie po przebytym leczeniu onkologicznym uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. W konsekwencji zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty.

(dowód – akta ZUS).

Okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy była ocena stanu zdrowia odwołującego. Wymagała ona wiadomości specjalnych. Celem wyjaśnienia tej kwestii i ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych – lekarzy specjalistów z zakresu chorób, które zgłaszał skarżący oraz wskazanych w zaświadczeniach o jego stanie zdrowia dla celów rentowych.

Biegły lekarz ortopeda, po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską i zbadaniu ubezpieczonego w opinii z dnia 18.03.2016r. rozpoznał u badanego dysfunkcję kończyny górnej prawej oraz stawu ramiennieo-łopatkowego prawego oraz przebytą tonsillektomię z powodu raka migdałka podniebiennego, stwierdzając jednocześnie, że badany B. M. jest nadal częściowo niezdolny do pracy, jest to niezdolność okresowa do 31 grudnia 2018r. W uzasadnieniu orzeczenia biegły podniósł, że badany prowadzący obecnie działalność gospodarczą mechanik samochodowy przebył operację z powodu raka migdałka podniebiennego i po zabiegu ma zaniki mięśniowe obręczy barkowej z jej upośledzoną funkcją. Obecny stan narządu ruchu badanego jest podstawą do uznania go za częściowo niezdolnego do pracy z powodu dysfunkcji narządu ruchu. Ograniczona funkcja kończyny górnej prawej uniemożliwia badanemu wykonywanie zawodu mechanika samochodowego.

(dowód: opinia biegłego k.8-11)

Również biegły lekarz onkolog w opinii z dnia 18.05.2016r. po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską i zbadaniu ubezpieczonego rozpoznał u badanego raka migdałka podniebiennego prawego pT2N2Mo, stan po tonsillektomii i limfadenektomii selektywnej szyi prawostronnej, stan po radiochemioterapii, uszkodzenie splotu barkowego, nadciśnienie tętnicze, wrzód dwunastnicy w przeszłości, stan po operacji przepukliny pachwinowej prawostronnej, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, stwierdzając jednocześnie, że badany B. M. jest nadal częściowo

niezdolny do pracy albowiem w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność ta jest to niezdolność okresowa do 31 grudnia 2018r. a przyczyną tej niezdolności są konsekwencje leczenia onkologicznego: zabiegu operacyjnego oraz przeprowadzona radiochemio terapia. W uzasadnieniu orzeczenia biegły podniósł, że pierwsze objawy uszkodzenia splotu barkowego obserwowano po zabiegu operacyjnym podczas usuwania węzłów chłonnych szyi, dodatkowe obciążenie spowodowała radioterapia i chemioterapia. Kumulacja tych sposobów leczenia spowodowała u badanego uszkodzenie nerwów. U badanego uszkodzenie to spowodowało ograniczenie ruchomości w stawie barkowym z następowym osłabieniem siły mięśniowej i dolegliwości bólowe tej kończyny.

(dowód: opinia biegłego k.27-28)

Na skutek zastrzeżeń organu rentowego kwestionujących opinię biegłego lekarza ortopedy i onkologa , Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniających.

Zarówno biegły lekarz ortopeda jak i biegły lekarz onkolog w opiniach uzupełniających podtrzymali swoje dotychczasowe stanowiska podkreślając, że twierdzenia organu rentowego o niewielkiej dysfunkcji barku prawego nie znajdują odzwierciedlenia w badaniu ortopedycznym przeprowadzonym w dniu 18.03.2016r.. Biegła onkolog wskazała ponadto, że w badaniu fizykalnym widoczne są zwłóknienia popromienne tkanej szyi i okolicy stawu barkowego a badany w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

(dowód – opinie biegłych k.46 i 50 akt sprawy).

W piśmie procesowym z dnia 15.11.2016r. organ rentowy ponownie złożył te same zastrzeżenia do przedmiotowych opinii i wniósł o powołanie nowego zespołu biegłych onkologa i ortopedy.

Pozwany na rozprawie podtrzymał wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii nowego zespołu biegłych.

Sąd zważył, co następuje :

Zgodnie z przepisem art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U.2015.1302. ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieconemu, który spełnił łącznie następujące warunki: 1) jest niezdolny do pracy, 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, 3) niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych bądź nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl przepisu art. 102 ust. 1 cytowanej ustawy prawo do świadczenia uzależnione od okresowej niezdolności do pracy ustaje z upływem okresu, na jaki świadczenie to przyznano. Po tym okresie konieczne jest ustalenie prawa do dalszej renty.

Zgodnie z przepisem art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jednym z warunków przyznania ubezpieconemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest taki stan zdrowia, który uzasadnia ocenę, że niezdolność ta nadal występuje i to w rozumieniu przepisu art. 12 cytowanej ustawy. Zgodnie zaś z przepisem art. 12 cytowanej ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji,

Oznacza to, że nie każdy stan chorobowy warunkuje prawo do renty, lecz tylko taki, który narusza sprawność organizmu w stopniu ograniczającym lub wykluczającym zdolność do wykonywania pracy zarobkowej

Decydujące znaczenie dla rozważenia zasadności złożonego odwołania, miało ustalenie, czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy nadal po dniu 31 grudnia 2015 roku. Zważywszy, iż do rozstrzygnięcia tej kwestii potrzebna

jest wiedza specjalna, Sąd powołał biegłych lekarzy sądowych z zakresu ortopedii i onkologii. Biegły ortopeda jednoznacznie stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy po dniu 31 grudnia 2015r. Biegły podkreślił, że badany prowadzący obecnie działalność gospodarczą mechanik samochodowy przebył operację z powodu raka migdałka podniebiennego i po zabiegu ma zaniki mięśniowe obręczy barkowej z jej upośledzoną funkcją. Obecny stan narządu ruchu badanego jest podstawą do uznania go za częściowo niezdolnego do pracy z powodu dysfunkcji narządu ruchu. Ograniczona funkcja kończyny górnej prawej uniemożliwia badanemu wykonywanie zawodu mechanika samochodowego. Takie samo stanowisko zajął biegły lekarz onkolog wskazując, że badany jest nadal częściowo niezdolny do pracy albowiem w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność ta jest to niezdolność okresowa do 31 grudnia 2018r. a przyczyną tej niezdolności są konsekwencje leczenia onkologicznego: zabiegu operacyjnego oraz przeprowadzona radiochemio terapia. Kumulacja sposobów leczenia spowodowała u badanego uszkodzenie nerwów. U badanego uszkodzenie to spowodowało ograniczenie ruchomości w stawie barkowym z następowym osłabieniem siły mięśniowej i dolegliwości bólowe tej kończyny. Biegli stanowczo i jednoznacznie podtrzymali swoje stanowiska w opiniach uzupełniających.

Zdaniem Sądu brak jest podstaw do kwestionowania wniosków zawartych w powyższych opiniach.

Sąd dokonując oceny materiału dowodowego uznał, że opinie biegłych lekarzy sądowych są wiarygodne. Biegli ci wyjaśnili przyczyny, z uwagi na które uznali, że wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy.

Zdaniem Sądu opinie biegłych sądowych są jasne, logiczne, pełne, przekonujące, spójne i zasługują na uwzględnienie. Zostały sformułowane po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach sprawy oraz po zbadaniu ubezpieczonego. Biegli dokonali starannego rozpoznania a wydane orzeczenie uzasadnili. Zważywszy na charakter stwierdzonych u badanego schorzeń brak jest podstaw do kwestionowania zasadności powyższych opinii. Zostały one bowiem opracowane przez specjalistów w zakresie zdiagnozowanych u odwołującego chorób, którzy posiadają odpowiednie przygotowanie i doświadczenie zawodowe oraz legitymują się wiedzą naukowo-medyczną. W ocenie sądu opinie te nie nasuwają wątpliwości co do swojej wiarygodności.

W świetle powyższego wnioskodawca spełnia przesłanki konieczne do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy zakreślone przepisem art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd nie uwzględnił kolejnego wniosku ZUS o powołanie nowego zespołu biegłych. Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych stron i może je pominąć od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy. Zarzuty do opinii biegłych zgłoszone przez organ rentowy, tożsame z poprzednio zgłoszonymi, sprowadzają się do odmiennej oceny stanu schorzeń wnioskodawcy. Sąd nie ma podstaw aby kwestionować ustalenia biegłych w tym zakresie, tym bardziej że był on badany przez dwóch niezależnych biegłych, którzy są w tej kwestii zgodni ze sobą. W ocenie Sądu okoliczność rozbieżnej oceny stanu zdrowia u wnioskodawcy stwierdzona przez biegłych i przewodniczącą komisji lekarskiej ZUS, nie daje podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii nowego zespołu biegłych.

Znajdując zatem podstawy do uznania odwołania B. M. za zasadne, Sąd w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO B. Kurowska